

SHON SO HEE

**KHI HOA
DIÊN VĨ NỞ**

LÊ HUY OANH dịch

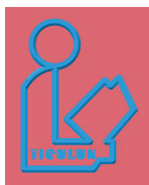

**VĂN số 162
15-9-1970**

KHI HOA DIÊN VĨ NỞ

Shon So Hee

Lê Huy Oanh dịch

Paris * 01.2025

khi hoa diên vĩ nở

Shon So Hee

Người dịch: Lê Huy Oanh

*Bìa: **M. C. P***

*Nguồn: **Thư viện Tiểu Lùn***

khi hoa diên vĩ nở

(1966)

SHON SO HEE

Người dịch: Lê Huy Oanh

Tập san VĂN
số 162 * 15.9.1970

Những trang sau đây được trích dịch từ cuốn " Asian PEN Anthology " do nhà văn Phi-luật-tân F. Sionil Jose chủ biên, nhà Solidaridad xuất bản năm 1966. Việc chọn và dịch đều do ông Lê Huy Oanh, một dịch giả quen thuộc của VĂN đảm trách.

Shon So-Hee là một tác giả Đại Hàn. Chúng tôi rất tiếc chưa tìm ra được tiểu sử nhà văn này.

Bản Việt ngữ dưới đây được dịch theo bản Anh-dịch của Choe Ikhwan và S.E. Solberg, nhan đề "When the Iris blomed".

Tôi chẳng biết là đã bao lâu rồi, đi thật xa ngược theo dòng sông nhỏ đằng sau nhà, tôi đã lật cả mấy chục tảng đá và tìm trong những kẽ của mấy chục tảng khác mà vẫn không thấy một con tôm hùm nào cả. Tôi rất bức tức; bàn chân tôi đau và tôi đói, vì thế tôi rửa tay và quay trở về phiến đá nơi tôi đã để cặp sách và đôi giày. Từ ở xa tôi đã có thể trông thấy một kẻ nào đó đang ngồi trên phiến đá ấy. Tôi vừa tự hỏi liệu kẻ đó có phải chị tôi mà má tôi sai ra gọi tôi hay chẳng, vừa huýt sáo miệng để suy tính trên con đường trở về phiến đá. Kẻ đang ngồi trên phiến đá là một cô gái lạ mặt trẻ hơn chị tôi một chút.

Khi tôi nhặt cặp sách và đôi giày lên, tôi nhìn cô gái đó, tự hỏi cô ta là ai. Cặp và giày của tôi vẫn nằm y nguyên chỗ cũ, gần ngay bên cô gái. Tôi chăm chú nhìn cô ta, đầu óc tôi hoang mang. Đôi mắt huyền bí của cô nằm trên một khuôn mặt còn mịn màng và trắng trẻo hơn cả những bàn tay dễ thương đặt trên phiến đá ; đôi mắt ấy càng trở nên huyền bí hơn khi nhìn theo tôi. Tôi bối rối ; đầu óc lảo đảo, tôi vội vàng trở về nhà. Trên đường về tôi chẳng gặp ai cả. Nhưng dầu thế tôi vẫn cảm thấy bối rối một phần vì bộ đồng phục học sinh bằng vải mỏng của tôi bị vấy bùn, và, còn hơn thế nữa, tôi hổ thẹn vì đã nhìn chăm chú lâu đến thế vào một cô gái lạ mặt. Dầu nghĩ tới cô ta, tôi cũng nhớ lại rằng hình như đôi môi cô ta thoáng một nụ cười thì phải. Lại nhìn vào quần áo tôi, tôi tự nhủ : “Quần áo mình dơ dáy, xốc xếch lắm hay sao ?”

Sau khi xem xét kỹ hai cổ tay áo và mặt trước chiếc sơ-mi, là những chỗ có giày dầy vết cỏ và bùn, tôi đá vào một hòn đá nằm trên đường. Và tôi lại lầm bầm : “bắn thủ nhớp nhúa quá, thật giống hết một tên ăn mày”. Tôi đá vào bất cứ vật gì nằm trên lối đi Khi tôi tới gần ngôi nhà dì tôi, vừa đi vừa đá mọi thứ, không thể nào không quay lại ngó cô gái ấy một lần nữa. Cô ta vẫn còn đang ngồi trên phiến đá.

Trong suốt bữa ăn chiều tôi cứ nghĩ tới vẻ mỹ miều của cô gái ấy. Sau bữa ăn, lúc tôi đi ra ngoài, thì những đám mây nhiều màu sắc ở phía ở phía tây đang phản chiếu ánh mặt trời lặn. Tôi có hơi xúc động khi tới thăm Tong-su ở nhà dì tôi như thường lệ.

– Cháu đã về nhà chưa?

Dì tôi đặt đồ đang khâu sang một bên và quay lại hỏi tôi.

– Bảo cả chị cháu tới chơi nữa nhé. Ở đây mới có bạn cho nó đấy.

Dì tôi lại tiếp tục công việc khâu vá.

– Bạn nào thế ?

Tôi cất tiếng hỏi khi tôi ngồi trên bờ cổng giậm hai bàn chân xuống bậc đá.

– Nó là chị họ của Tong-su. Sau khi phải thôi học nó tới trị bệnh ở đây.

Tiếng nói dịu nhẹ của dì tôi vừa dứt khi chiếc cổng chống mở lên và một cô gái lạ mặt bước vào trong sân. Tôi bình thản đưa mắt nhìn nàng, nhưng bỗng nhiên tôi sững sờ. Tôi đứng dậy và bước xuống sân. Đó chính là cô gái lúc nãy ngồi trên tảng đá.

– Tong-su đẩy ư ?

Dì tôi hỏi và không biết là tôi đã ra khỏi hàng hiên.

– Không phải đâu. Cháu đây mà !

Cô gái trả lời. Do đấy tôi biết rằng đó hẳn phải là chị họ Tong-su.

– Kyong-ho đấy à ?

– Vâng.

Tôi liếc nhìn khuôn mặt thon nhỏ của nàng.

– Nó là chị họ Tong-su đó. Trước khi cháu về, tại sao hai đứa không làm quen với nhau đi ? Kyong-ho cũng gần như người trong gia đình mà.

Tôi chạy vọt ra ngoài không trả lời, và tìm Tong-su như thể tôi vừa trông thấy Tong-su.

Tong-su là đứa con trai độc nhất của dì tôi. Hắn học sau tôi một lớp. Chú tôi đã qua đời cách đó ít lâu, và dì tôi phải tự lo cho mình và cho gia đình bằng cách khâu may quần áo và thỉnh thoảng lại nhận khách trọ. Chị tôi và tôi thường hay tới nhà dì để đánh bài và chơi những trò chơi khác. Chúng tôi không thể nghĩ tới chuyện chơi ở nhà được. Anh cả tôi ghét tất cả mọi trò chơi. Anh cho rằng những trò chơi đó làm phí thời giờ vô ích. Vì thế chị tôi và tôi cứ phải lên ra khỏi nhà và tới nhà dì tôi, nơi mà chúng tôi được tự do vui chơi..

– Mà chỉ được cái đánh bài là giỏi.

Đôi khi chị tôi than vãn vào lúc chị ấy xoa hai cổ tay ửng đỏ và phồng lên của chị sau khi chịu các cú đánh-bằng-hai-ngón-tay là hình phạt dành cho kẻ thua. Nhưng chị tôi vẫn cứ thích chơi,

nên chúng tôi tiếp tục lén trốn khỏi anh cả để đến nhà bà dì. Đôi khi, hẳn là vào lúc chúng tôi đang chơi bài ở nhà bà dì, chị gái tôi thường than vãn về anh tôi :

– Có lẽ anh ấy sẽ chẳng lấy vợ đâu...
ảnh kén cá chọn canh quá mà, đâu có cô nào có thể làm vừa ý anh ấy được.

– Vậy sao chị không lấy chồng trước đi ? Tôi nói chen vào câu chuyện một cách táo bạo khiến mọi người đều cười.

Sáng hôm sau, tôi yêu cầu mẹ tôi lấy quần áo sạch sẽ cho tôi mặc. Mẹ tôi hơi ngạc nhiên và khi đưa quần áo cho tôi, bà nói :

– Hừ, có chuyện gì xảy ra với cái thằng bé bắt tôm này, mà nó lại muốn quần áo sạch chứ ?

Tôi đi học và có cảm tưởng quần áo

của tôi hoàn toàn tươm tất. Nhưng tôi nghĩ tới việc đi bắt tôm hùm với Tong-su ở ngoài sông nhiều hơn nghĩ tới việc học. Nguồn nước của dòng sông phát nguyên từ một thung lũng phía đằng sau nhà chúng tôi. Dòng nước chảy trong một lòng đất hẹp có nhiều tảng đá. Sông không rộng lắm. Vào một ngày hên chúng tôi thường bắt được ba, bốn con tôm hùm một cách dễ dàng.

Nhưng cái khiến tôi càng ưa thích đi bắt tôm chính là cái ngôi nhà của gia đình Tong-su lẫn ngôi nhà của gia đình tôi đều nằm dọc theo phía trên dòng nước. Ngày hôm đó, chính là vì cô chị họ của Tong-su mà tôi gọi hấn đi bắt tôm với tôi. Nàng có thể dang ngồi trên phiến đá bừa nọ khiến tôi sẽ lúng túng trong việc chào hỏi nàng và cũng sẽ khiến tôi lúng túng nếu không chào hỏi nàng, hoặc giả

nếu nàng không ra đây thì hẳn tôi cũng vẫn ngượng ngập khi muốn dừng lại nhà Tong-su – trong bất cứ trường hợp nào, tôi cũng phải nấp sau Tong-su để gặp cô chị họ hẳn.

Với tất cả những ý nghĩ như thế trong đầu tôi cầm tay Tong-su dẫn hẳn ra sông. Cô chị họ hẳn không có ở đó. Tôi cảm thấy lòng đỡ bối rối một chút. Tôi đặt cặp sách, chiếc sơ-mi và đôi giày lên phiến đá hôm trước. Tong-su cũng làm như thế. Hẳn vừa lội ngược dòng nước vừa huýt sáo miệng và hẳn lật những hòn đá trên lối đi. Tôi đi xuôi dòng nhìn vào những kẽ hở giữa những tảng đá. Đó là lý do tại sao tôi có thể thính thoảng ngó nhanh về phiến đá. Sau khi mò ngược và xuôi dòng sông, Tong-su bắt được ba con tôm và tôi được một con. Hẳn nói là hẳn đói và muốn trở về nhà. Tôi vốn

biết từ trước là có thể hấn sẽ gọi ra cái ý trở về nhà hấn để nấu nướng tôm mà ăn, nhưng tôi lại e ngại hấn không làm thế. Vì những lý do nào đó, chỉ mãi tới khi đến sát cửa nhà hấn, hấn mới đề nghị về nhà hấn. Khá bối rối, tôi chực đi thẳng thì hấn nói :

– Tại sao anh không vào ?

Đồng thời hấn lấy hai con tôm ra vừa giơ lên vừa cười lớn một cách thoải mái. Tôi có thể nhận thấy rằng hấn làm vậy cốt khiến tôi phải dừng lại nhà hấn. Tôi theo hấn vào. Ngôi nhà của gia đình Tong-su, với chiếc cổng gỗ và chiếc mái thấp, rất quen thuộc với tôi như chính nhà của gia đình tôi vậy, nhưng hôm đó tôi không thể bước vào đó mà không có một sự ngượng ngập đến khổ cực.

Khi tôi từ cửa hàng hiên đầy hoa bước vào nhà thì cô chị họ Tong-su, lúc ấy đang đọc một tờ tạp chí, bỗng trông lên và vừa nói vừa cười lớn :

– Chân các chú lấm đầy bùn dơ kìa.

Rồi nàng cau mày. Bất giác tôi ngó xuống bàn chân tôi và cảm thấy mình đỏ mặt. Tong-su dùng một miếng giẻ lau chân hẩn rồi đi thẳng tới một bồn nước. Lúc ấy, chiếc bàn ủi đang rất nóng và hẩn nướng tôm của hẩn trên than hồng, vừa nướng vừa khoe khoang là hẩn đã bắt được ba con tôm. Hẩn tuyên bố sở dĩ hẩn bắt được nhiều tôm hơn tôi bởi hẩn đi ngược dòng nước trong khi tôi đi xuôi dòng. Tim tôi bắt đầu đập nhanh bởi tôi sợ nàng có thể đoán biết tôi đã nghĩ gì khi tôi quyết định đi xuôi dòng. Tôi mỉm cười một cách khó khăn và nói :

– Hôm nay tôi đi xuôi dòng bởi vì hôm qua tôi đã đi ngược dòng rồi.

– Thế hôm qua bắt được bao nhiêu tôm anh ăn hết cả ư ?

Tong-su nói và cười lớn với cô chị họ. Tôi lại cảm thấy mặt mình nóng bừng không biết vì lý do gì và tôi nhìn chị họ Tong-su như thể tôi mong nàng sẽ giải thích cho Tong-su biết là hôm trước tôi đã chẳng bắt được con tôm nào cả. Nhưng ngay khi hai cặp mắt chúng tôi gặp nhau thì nàng quay đi chỗ khác. Mặt nàng, đang trắng bệch như một tờ giấy, bỗng hơi hồng lên. Tôi cảm thấy mặt tôi cũng đỏ lên chẳng biết vì lý do đích xác nào, và tôi lại nghĩ rằng quả thật nàng có vẻ xa lạ. Không những chúng tôi đã gặp nhau ở phiến đá hôm trước mà dì tôi còn lại đã đã giới thiệu nàng với tôi, ấy thế mà nàng vẫn cứ giữ vẻ xa lạ đối với tôi. Tôi

đã làm cho nàng trở nên bẽn lễn chẳng? Đâu có thể như thế. Nàng là một cô gái quá đẹp và lớn tuổi hơn tôi nhiều mà. Về phần tôi, một thằng học sinh lớp sáu, tại sao tôi lại cứ bẽn lễn trước mặt nàng nhỉ ? Có phải vì nàng đẹp hoặc vì nàng hiểu biết nhiều hơn tôi ? Tôi biết chẳng phải vì hai lý do đó. Tôi cảm thấy chắc chắn tôi biết cái lý do đích xác khi nàng thờ ơ với tôi và tại sao nàng đỏ mặt khi nàng trông thấy tôi, và lại một lần nữa tôi cảm thấy mặt mình đỏ ửng. Tôi đứng dậy và làm ra vẻ đi kiếm nước uống trong khi mặt tôi dụi lại.

– Tôm của chị này.

Tong-su vừa nói vừa đưa cho nàng một con tôm nóng rất ngon.

– Tôi đang uống thuốc mà, làm sao ăn tôm được ?

Câu nói đó giống như một hòn đá rơi vào giữa đám cá đang bơi lội tung tăng dưới nước. Những lời đó của nàng lại một lần nữa khiến tôi thảng thốt, bối rối.

– Tội mình chơi bài cho tới khi má về nhé ? Tong-su hỏi năng.

– Chơi thì chơi.

– Người nào thua phải hát đấy.

– Không, cứ đánh suông thôi.

– Không - nếu vậy ai thua phải bị đánh vào cổ tay vậy.

– Chú ưa vậy à ?

Hơi mỉm cười, nàng cầm lấy cổ bài khỏi tay tôi. Nhưng nàng chẳng hề nhìn vào mặt tôi, và hiển nhiên nàng cố ý tránh cặp mắt tôi. Và trong khi chúng tôi

chơi bài, mặc dầu nàng vẫn trả lời Tong-su bằng tiếng – « có » hoặc tiếng « không » nhưng nàng chẳng hề nói với tôi tiếng nào. Tôi cũng chẳng thể nói được lời gì ; lười tôi đông cứng lại. Nhưng tôi vẫn cứ nhìn nàng. Tôi gần như quên mất cách xử sự của tôi khi tôi quan sát mặt nàng – đôi mắt ấy, chiếc mũi ấy, vầng trán ấy – và tôi đã quan sát với nỗi cảm mến thán phục. Tôi đã nhìn nàng không phải như nhìn một kẻ điên hoặc một kẻ tàn tật. Sở dĩ tôi nhìn nàng đắm đắm là bởi vì nàng đẹp, mặc dầu có thể là chỉ dưới mắt tôi nàng mới đẹp.

Có lẽ bởi tôi cứ mãi nhìn nàng nên ván đầu tôi thua Tong-su. Hắn dùng hai ngón tay quất vào cổ tay tôi cho nổi lằn. Ván thứ nhì, tôi thua chị họ hắn. Nàng chỉ hơi liếc nhìn tôi, rồi cầm lấy cái cổ tay chưa có lằn của tôi, nàng thổi vào hai

ngón tay nàng với một nụ cười hiểm ác rồi quất mạnh hai ngón tay đó vào cổ tay tôi. Trong lúc ấy, tôi cảm thấy một cái gì đó nhưng khi tôi nhìn nàng thì nàng vừa mới tiếp tục đảo bài và đôi mắt nàng nhìn xuống. Ván sau, tôi cố thắng, nhưng tôi cứ thua Tong-su hoài. Nếu dì tôi không đi chợ về thì không biết đến lúc nào cuộc chơi mới chấm dứt.

Từ hôm đó, chiều nào tôi cũng sang nhà Tong-su đánh bài. Đôi khi cuộc chơi kéo dài đến tận khuya. Tôi thường ít có may mắn được tạo những vết lằn đỏ trên cổ tay trắng nổi những gân xanh của nàng. Nhưng có điều kỳ lạ là nàng rất ít khi cười thành tiếng, và ngay cả khi nàng cười thành tiếng, thì nét cười ấy cũng chỉ như một cái mỉm cười yếu ớt.

Hôm đó là chủ nhật, vào khoảng một tháng sau khi nàng tới. Tôi vừa làm

xong bài và đi ra khỏi phòng tôi. Tôi thấy chị họ Tong-su đang ở trong phòng chị tôi. Tôi ngạc nhiên và nấp về phía sau. Chiếc sơ-mi tôi đang mặc – mà tôi đã định thay – thì nhơ nhớp và hai bàn chân tôi còn nhơ nhớp hơn. Tôi bước vào căn phòng có kê tủ đựng quần áo mà chẳng hỏi trước xem có ai trong phòng không. Tôi lục các ô kéo tìm được một bộ y phục và một đôi vớ ngắn để thay. Tôi tới soi gương, vuốt thẳng mặt trước nhãn nhúm của chiếc sơ mi thuộc bộ đồng phục học sinh. Anh tôi lúc đó đang chải tóc, ngừng chải và nhìn tôi.

– Mà làm gì vậy ?

Tôi không biết anh đã nhìn ngắm sự làm dáng, ve vuốt của tôi trong bao lâu. Anh không chấp nhận điều này chút nào cả ; mắt anh long lên sòng sọc. Tôi thôi không soi gương nữa và chỉ mãi đến lúc

anh tôi đã ra khỏi phòng tôi mới nói một cách hờn oán :

– Em thay quần áo thôi, có gì đâu.

Tôi đột nhiên bị mất tất cả những ý nghĩ thích thú và dự tưởng của tôi. Có thể anh tôi đã đoán ra tâm trạng tôi, và tôi bắt đầu nghĩ ngợi lan man. Gần như muốn khóc, tôi nhận thấy mình đang trên đường đi tới nhà Tong-su. Hẳn đang ngồi hát khe khẽ trên đỉnh một đồng gỗ và hẳn bảo tôi leo lên. Tôi nói rằng chị tôi và cô bạn hiện trông có vẻ như sắp sửa đi tới một nơi nơi nào đó và tôi với Tong-su nên đi theo họ xem sao. Chúng tôi kéo nhau tới nhà tôi, gần như là chạy. Nhưng khi tới phòng chị tôi, chúng tôi đứng sững lại. Anh tôi đang ở trong phòng đó với chị họ Tong-su. Mặt anh tôi sáng hôm đó có vẻ tươi tỉnh khác thường. Tôi chẳng biết đó có phải vì anh vừa cạo

râu hay vì chiếc ếc cà vạt xanh nhạt mà anh đeo ngoài chiếc sơ mi trắng. Mặt tôi hần lại, và trước khi biết mình định hỏi gì, tôi gọi chị tôi vang lên. Có thể là tôi muốn yêu cầu chị tổng cổ anh tôi ra khỏi phòng. Chị tôi đứng đó, ngạc nhiên thấy tôi có vẻ như chực khóc. Nhưng trước mặt chị tôi, tôi lại chẳng biết nói gì cả. Tôi chỉ nói :

– Chúng mình sang nhà Tong-su chơi bài đi.

Chị tôi đặt một ngón tay lên môi, rồi quay lại phía anh cả mà hỏi :

– Tại sao anh không cho chúng nó ít tiền ?

Không nói năng gì cả, anh tôi lấy ra một đồng hai mươi chon và đưa cho chị tôi, nhưng Tong-su chìa tay ra.

– Bọn này sắp đi coi chiếu bóng đây. Tại sao hai đứa bây không đi bắt tôm hùm ?

Chị tôi nghĩ rằng tôi còn muốn vùi vĩnh thêm ít tiền nữa nên chỉ lấy trong xắc tay ra một đồng hai mươi chon khác đưa cho tôi. Tong-su thích thú vì được tiền một cách bất ngờ; nó nhoẻn miệng cười và nắm lấy cánh tay tôi. Trong khi nó dẫn tôi đi ra, tôi ngoái lại nhìn phòng chị tôi. Cô chị họ của Tong-su đang ngồi ở một góc phòng, cúi mặt xuống, trông như người trong tranh. Tôi làm ra bộ đang nhìn trên trời, nhưng đôi mắt tôi đắm lệ. Tôi giằng cánh tay tôi ra khỏi bàn tay Tong- su, bảo với hấn rằng tôi bị bụi vào mắt nên phải đi rửa cho bụi nó ra, và do đấy tôi lại đi sang nhà hấn. Tôi vốn nghĩ rằng trước khi đi bất cứ đâu, cô chị họ của Tong-su hấn đều phải về

nhà uống thuốc đã. Tôi chờ một lúc lâu ; không thấy nàng về uống thuốc. Chúng tôi bèn đi bắt tôm hùm.

Chị tôi và hai người kia đêm đó về rất muộn, vì thế tôi không có dịp nhìn cô chị họ của Tong-su. Sáng hôm sau, tôi dừng lại bên nhà Tong-su, làm ra vẻ muốn gặp Tong-su. Cô chị họ của hần và hần bước ra khỏi cửa hàng hiên. Trong chiếc áo bờ-lu mùa xuân màu xanh nhạt và chiếc váy màu vàng nhạt, trông nàng đẹp hơn bao giờ hết. Sáng hôm đó, nàng đẹp đến nỗi hần là bất cứ ai đâu chỉ trông thấy nàng cũng đủ vui sướng rồi. Khi nàng xỏ chân vào giày, tôi há hốc miệng ra mà ngắm nàng.

– Hôm qua chú có bắt được con tôm hùm nào không ?

Nàng hỏi thế khi nàng từ cửa hàng

hiên bước xuống. Tôi bắt đầu e thẹn và, chẳng biết làm gì với bộ mặt e thẹn của mình, tôi cũng bước xuống khỏi cửa hàng hiên, trả lời một cách ngay thẳng :

– Không, chẳng được con nào cả.

Tôi và nàng đã biết nhau từ hơn một tháng và vẫn thường chơi bài với nhau, vậy mà chúng tôi chưa hề bao giờ nói chuyện với nhau dài dài một chút.

– Sao thế ?

Tong-su hỏi khi chắc hẳn hẳn nghĩ rằng vì lời nói của cô chị họ hẳn làm phật ý tôi nên tôi mới bước chầm chậm và cúi mặt xuống đường. Nhưng thật tình tôi cảm thấy điều trái ngược hẳn ý nghĩ của hẳn.

Chiều hôm đó, sau khi tan trường, tôi về nhà tôi ngay, ném cặp sách xuống

rồi chạy sang nhà Tong-su. Chị tôi cũng đang ở đó. Chị tôi và cô chị họ Tong-su đang thăm thì nói chuyện gì đó. Cô chị họ Tong-su có vẻ băn khoăn, bối rối. Rồi đầu chị tôi lắc lư có vẻ như chị đang cố gắng thuyết phục nàng điều gì đó. Tôi đứng từ xa nhìn họ. Tôi chờ đợi cử chỉ dứt khoát của họ như con chó chờ đợi chủ ném cho một khúc xương. Nhưng ngay sau khi hai người nói chuyện xong, cô chị họ Tong-su sửa soạn thay đồ và đi đâu đó với chị tôi. Trước khi tôi có thái độ rõ ràng, tôi hỏi :

– Hai chị lại đi xem chiếu bóng nữa hả. Cho tôi đi với.

Chị tôi mỉm cười và nói :

– Đâu có, đang còn sớm quá mà, chiếu bóng gì ?

– Thế hai chị sắp đi đâu thế ? Đâu có thể bỏ rơi tôi được chứ.

– Anh cả bảo tội này đến mà, chị tôi nói.

Do đấy tôi biết anh cả tôi lại sắp sửa mùi mẫn với cô chị họ Tong-su.

Nàng có vẻ hơi khó chịu vì câu nói đó của chị tôi nên nàng nói :

– Tôi hơi bị nhức đầu, tôi muốn ở nhà không muốn đi đâu cả.

Câu trả lời đó của nàng khiến tôi sung sướng như mở cờ trong bụng.

– Vậy tôi phải làm sao đây ?

Chị tôi giậm chân và có vẻ hờn oán, nhưng cô chị họ Tong-su chẳng thèm để ý đến chị tôi. Nàng đề nghị chúng tôi chơi bài. Chị tôi nói là phải về nhà một

chút rồi sẽ trở lại ngay, nhưng chị ra đi rồi không thấy trở lại.

– Tong-su hôm nay có về về trễ. Lát nữa chơi vậy nhé ?

Tôi có thể nhận thấy nàng mệt và muốn nằm nghỉ nên tôi về nhà. Tôi ngạc nhiên thấy anh cả tôi đã về rồi, và đang ngồi hí hoáy viết ở bàn giấy. Anh nói một cách giận dữ :

– Làm gì mà lúc nào mày cũng cứ lảng vảng bên nhà dì vậy ? Không được sang bên đó nữa. Mày còn nhỏ mà sao cứ đi lông rồng hoài chẳng chịu học hành gì cả vậy.

Tôi nhủ thầm : “Ồ, thế còn anh, đường đường một giáo sư trung học, ấy vậy mà cũng cứ đứng ngồi không yên vì mãi tán tỉnh một cô gái đẹp”.

Cả buổi tối hôm đó tôi phải ngồi học dưới sự canh chừng của anh cả tôi. Khi tôi học xong, chị tôi bước vào, và anh cả tôi bắt đầu nói thầm thì với chị ấy một chuyện gì đó.

Tối đi vào giường nằm và nghĩ tới cô chị họ Tong-su. Tôi biết tôi còn trẻ tuổi quá nhưng tôi thầm mong anh cả tôi sẽ chẳng bao giờ cưới nàng. Tôi dự tính sẽ không sang nhà Tong-su trong một thời gian vì đó là cách thức độc nhất để khiến nàng biết tôi thật sự cảm nghĩ ra sao. Vì thế, trong vòng hai ngày, tôi không hề sang nhà Tong-su,

Đến ngày thứ ba, trên đường đi học về, Tong-su ghé nhà tôi. Hắn hỏi :

– Sao anh không sang nhà em chơi bài ? Chị họ em hẳn mong anh sang chơi bài đấy.

– Không. Tôi không muốn sang. Tại mình đi ra sông bắt tôm hùm đi.

Tôi nói thế, và vừa cầm lấy cánh tay hẳn, tôi vừa hy vọng sẽ được thấy cô chị họ Tong-su ngồi trên phiến đá.

Nhưng Kyong-ho không có ở đó. Tôi ngồi trên phiến đá đúng theo kiểu nàng vẫn ngồi. Một nỗi buồn rầu vu vơ dâng lên trong tôi. Như thể muốn trút bỏ nỗi buồn khổ ấy, tôi rủ Tong-su đi lên phía thung lũng hái hoa. Trong thung lũng có rất nhiều hoa thanh mai, bạch tín tử, diên vĩ và cát cánh. Chúng tôi hái hoa cho đến lúc đau cả tay rồi trở về nhà Tong-su.

Khi chúng tôi bước vào nhà thì cô chị họ Tong-su đang đọc một bức thư. Nàng giấu vội thư đi và nói :

– Ủa kìa, lâu quá tôi không thấy chú. Tại sao lâu không sang đây ?

Nàng ngó tôi và đỏ mặt. Rồi Tong-su nói chen vào :

– Này, nhìn xem những bông hoa này.

Như một đứa trẻ con, hắn giơ bó hoa ra.

– Đẹp nhỉ. Các chú hái ở đâu thế ?

Rồi nàng quay sang phía tôi với cặp mắt sáng long lanh :

– Hãy mang những hoa này về cho chị chú.

Tôi cúi xuống, nhặt bó hoa của tôi lên, nhìn chăm chặp vào các hoa đó một lát, rồi đi ra. Ngay khi tôi bước ra khỏi sân, tôi liệng bó hoa đi rồi về nhà.

Tôi gặp chị tôi đang trên đường tới nhà dì. Chị hỏi :

- Mày có sao không thế ?
- Sao là sao ?
- Mặt mũi mày tái mét.
- Chị lại giữ vai đưa thư nữa đấy phải không ?

Tôi hỏi thế, có ý ám chỉ chị tôi đang đi trao thư của anh cả tôi cho Kyong-ho.

- Không việc gì đến mày.
- Ngày trước chị ở phe tôi mà.

Chị tôi không trả lời. Chị quắc mắt nhìn tôi rồi đi. Một lát sau, khi đã từ nhà Tong-su về, chị hỏi là hoa của tôi đâu. Tôi nói tôi đã vứt chúng xuống đất và đá văng chúng đi rồi. Chị yêu cầu tôi là hôm sau hái cho chị ít hoa. Mặc dầu tôi trả lời « ừ », nhưng thật tình tôi cảm thấy không thích làm công việc ấy. Tối hôm

đó tôi lại học dưới sự canh chừng của anh tôi, nhưng ngay khi học xong, tôi lần đi như một con lươn và sang nhà Tong-su. Dì tôi đã ra khỏi nhà để đi dạo buổi tối quanh làng, còn Tong-su đang ngủ. Cô chị họ Tong-su đang đọc một cái gì trông như một bức thư.

Nàng cười một cách thân mật và hỏi:

– Chú sang đây một mình à ?

Cổ họng tôi hình như bị một vòng thép siết lại. Tôi không thể trả lời ngay được. Thế rồi, bất giác tôi hỏi :

– Hôm nọ cô đi chơi với anh tôi, phải vậy không ?

Tôi vốn đã biết chuyện đó vì chị tôi và Tong-su đã kể cho tôi nghe, nhưng tôi muốn trách móc nàng. Nàng không trả lời, mà chỉ hỏi :

– Vào cái hôm đầu tiên tôi tới đây chú đã bắt tôm hùm một mình, phải không ?

– Ủ. Tôi trả lời khe khẽ, vừa nói vừa nhìn vào mặt nàng.

– Hôm đó chú có bắt được con tôm nào không ?

– Không được con nào cả.

– Vì vậy mà bữa đó chú cau có hả ?

– Đâu có cau có.

– Vậy thì có lẽ tôi nhầm.

– Không, cô không nhầm.

Tôi then thùng đến độ các bắp thịt ở mặt tôi phát nhức, và tôi cảm thấy như tuồng cả đôi mắt tôi cũng đỏ ửng. Cúi mặt xuống, tôi nuốt nước miếng một cách khó khăn và bắt đầu vớ những lá

bài. Bằng giọng dịu dàng, thân mật, nàng nói :

– Chơi bài không ? Nếu chú thua chủ phải hát, còn nếu tôi thua tôi phải mua kẹo.

Hai chúng tôi bắt đầu chơi. Mặc dầu tôi nghĩ chắc rằng sẽ thắng, ấy thế mà tôi thua. Do đấy, tôi ca đoạn đầu một trong những bài hát nhi đồng mà tôi nhớ được.

– Chú hát hay lắm, nàng nói, và chúng tôi lại chơi.

Ngay lúc đó anh tôi tới hỏi dì tôi có nhà không. Chị tôi đứng ngay đằng sau anh ấy. Chẳng nói một lời, anh nắm lấy sơ mi tôi mà lắc và lôi tôi ra khỏi phòng. Rồi anh bạt tai tôi hai cái. Nếu chị tôi không can để chúng tôi rời nhau ra thì hẳn tôi đã phải hứng chịu một trận đòn kịch liệt.

Sau vụ đó, tôi không sang nhà Tong-su trong một thời gian nhiều ngày ; một phần bởi tôi không thể trốn thoát khỏi anh tôi, phần khác tôi mắc cỡ vì đã bị anh tôi lôi cổ ngay trước mặt nàng. Nhưng gần như ngày nào tôi cũng đi ra sông phía sau hai nhà mặc dầu tôi biết cô chị họ Tong-su chắc hẳn sẽ chẳng có mặt ở đó và vào thời kỳ ấy tôi hùm hiểm lắm. Tôi lật hết tảng đá này đến tảng đá khác với cử chỉ trả thù – như thể tôi đang xây dựng một tòa lâu đài¹ vậy.

Vài bữa sau, vào một ngày-ngỉ-nửa buổi, tôi đi ra sông sớm hơn thường lệ. Khi tôi vừa đi theo dòng vừa suy nghĩ vẫn với tôi bắt đầu thấy nhớ cô chị họ của Tong-su quá chừng, nhớ đến độ tôi không thể ở dưới sông được nữa. Tôi tới ngồi trên phiến đá mong được thấy

¹ Lâu đài của lãnh chúa ngày xưa, kiên cố và đủ tiện nghi chiến đấu, (Chú thích của người dịch bản Việt ngữ).

bóng dáng nàng xuất hiện. Tôi chờ đợi rất lâu nhưng nào có thấy bóng ai đâu. Tôi không biết phải làm sao, nhưng cuối cùng tôi quyết định đi ngược dòng nước tới thung lũng và hái thật nhiều hoa để mang về cho nàng. Hoa nở đầy trong thung lũng. Tôi hái cũng thứ hoa mà tôi đã hái lần trước. Trong khi hái hoa, tôi nhớ ra rằng hội mùa xuân không còn xa, hội mùa xuân với những thiếu nữ chưng diện áo quần vừa đi vừa ca hát.

Tôi quyết định bứng cả một cụm hoa diên vĩ về cho nàng cài lên mái tóc óng ả của nàng. Dùng mũi một cành cây khô tôi đào đất chung quanh cây diên vĩ. Ngay lúc đó tôi nghe thấy từ một chỗ nào gần đấy có tiếng một đàn ông và một đàn bà đang cùng hát một cách trầm tĩnh nhưng rất hay. Tôi tò mò muốn biết xem ai hát, và tôi xăm xăm tiến về phía

có tiếng hát. Khi tôi tiến lên, khu rừng thông mỗi lúc một rậm rạp hơn, và công việc tìm vị trí hai người đang hát thật là khó khăn. Cuối cùng, tôi trông thấy một đàn ông và một đàn bà đang ngồi dưới một tàng cây xòe ra và đang cùng nhau cất tiếng hát một cách êm ái. Từ sau một cây thông, tôi ngả người tới gần họ hơn và tôi đứng im không cử động trong một lúc.

Kể từ cái hôm anh tôi đánh tôi, tôi vẫn nghi ngại rằng anh tôi và chị họ Tong-su có thể sẽ lấy nhau, nhưng hình ảnh họ ngồi với nhau trong cảnh hoang vắng này khiến trái tim tôi rách nát. Thay vì khóc, tôi đi loanh quanh và nhặt một hòn đá. Tôi nấp sau một thân cây và ném hòn đá vào họ. Hòn đá bay qua họ, trúng vào một cái cây. Tôi ném một hòn đá khác. Thật sự tôi không nhắm chút nào

cả, nhưng tôi nghĩ rằng tôi đang nhắm vào anh tôi. Tôi không trù nếm chị họ Tong-su, ...nhưng hòn đá lại trúng vào lưng nàng. Nàng đứng chồm dậy thật mau vì giật mình hoặc vì đau đớn. Anh tôi nhanh nhẹn giơ tay ra che chở nàng, rồi anh quay lại và la lên :

– Đứa nào ném vậy ?

Khi chạy về đám hoa rồi về phiến đá, tôi lần trốn nhui nhủi. Tôi đặt bó hoa xuống nước và ngồi trên phiến đá một lúc lâu. Tôi cũng chẳng biết tôi ngồi ở đó bao lâu. Mặt trời bắt đầu lặn. Cuối cùng, tôi nhặt bó hoa lên và, tiếc hận là mình đã không mang cụm hoa diên vĩ về, tôi len lén đi vào sân nhà Tong-su như một tên ăn cắp. Ngay khi tôi vào tới sân, tôi đã có thể đoán biết mọi chuyện. Và tôi thẩm dự tính sẽ không đi bắt tôm hùm cho đến khi nào chị họ Tong-su bình

phục. Một bác sĩ và một nữ y tá mặc áo choàng trắng đang bước ra khỏi nhà. Chị tôi và anh tôi đang ngồi rầu rầu ở cửa hàng hiên. Khi trông thấy tôi với bó hoa, anh tôi hỏi :

– Mà ra ngoài đồi về đây à ?

– Vâng.

Tôi ngó anh, đầu óc tôi hoang mang.
Anh tôi hỏi giật giọng.

– Mà ở đó lúc nào ?

– Vừa đây này. Tôi phải nói dối.

Anh quay đầu đi và hỏi :

Tôi trả lời :

– Chị bảo em hái cho chị ít hoa, nên em đi hái.

Khi tôi nhìn bộ mặt của chị họ Tong-su, tôi thấy mặt nàng nhợt nhạt như vầng trăng non. Tối hôm đó Tong-su kể cho tôi nghe là khi nàng ở ngoài đời về, nàng đã thổ huyết. Hắn nói rằng sở dĩ xảy ra chuyện đó là vì nàng bị xúc động. Nàng đã xúc động mạnh vì hòn đá trúng vào lưng nàng và sự xúc động ấy khiến nàng thổ huyết². Hắn còn nói rằng đó là điều mà bác sĩ đã nói.

Đó là hòn đá mà tôi đã ném. Tôi nắm chặt tay lại, người ỉu rũ, thân thể vắn vẹo vì đau đớn. Thỉnh thoảng tôi lại gio hai nắm tay lên lau những giọt lệ ở mắt tôi. Tôi cố trấn áp sự xung động đang thúc đẩy tôi chạy tới bên chị họ Tong-su để xin nàng tha lỗi.

² Căn cứ theo những chi tiết được tác giả miêu tả kín đáo rải rác trong truyện độc giả có thể đoán biết cô chị họ Tong-su vốn bị bệnh đau phổi. (Chú thích của người dịch bản Việt ngữ)

Sau đó chừng mười ngày, chị họ Tong-su già biệt dì tôi để tới một bệnh viện ở Hán-thành. Anh tôi đi tiễn nàng một quãng đường dài. Một hôm, khi tôi đi học về, tôi nghe tin chị họ Tong-su đã chết.

Tôi lên ra khỏi nhà ngay và đi theo dòng sông lên khu trên của thung lũng. Cụm diên vĩ nằm đó, một phần rể trơ ra, những bông hoa đã khô héo. Tôi đi tới cái chỗ mà anh tôi và chị họ Tong-su đã ngồi, nhưng tôi không thể tìm thấy hòn đá mà tôi đã ném. Tuy nhiên tôi tìm được hai, ba hòn giống như nó. Mỗi hòn đá này đều không được bằng nửa nắm tay tôi. Tôi nắm mấy hòn đá đó trong một bàn tay rồi mang hai hòn đá lớn hơn tới chỗ nàng đã ngồi. Tôi bắt đầu đập nát mấy hòn nhỏ như thể tôi đang đáng nghiền nát những khúc xương của một kẻ thù

địch, như thể tôi đang nghiền nát thân thể chính tôi cùng với tâm tưởng tôi và tất cả những cảm nghĩ trong đó. Mấy hòn đá bị nghiền thành những thành những hạt nhỏ như hạt đậu rồi như hạt gạo, cho đến lúc chúng biến thành bột. Tôi vẫn cứ giã chúng. Cuối cùng, một ngón trái tôi bị thương, máu chảy ròng ròng. Cả hai hòn đá lớn cũng đều bị vỡ thành từng mảnh. Tôi nhìn ngón tay bị thương, mong cho máu cứ đổ ra thêm nữa. Một lúc sau tôi bốc tất cả bột đá, đựng nó vào vạt áo sơ-mi, rồi trở về phiến đá bên sông. Tôi rắc bột chung quanh phiến đá và giậm chân lên bột đó. Đôi mắt tôi đau đớn vì khóc.

Tôi hối hận vì chuyện tôi đã gây nên và bị cắn rứt vì điều đã xảy ra; vì thế có lẽ rồi suốt đời tôi, tôi sẽ cứ phải giậm chân chung quanh phiến đá.

Ngày hôm sau tôi lại đi bắt tôm hùm như trước, nhưng từ đó tôi cũng ít trở lại với dòng sông.

SHON SO HEE

